

Cinemascore, el **cinema** com mai s'ha escoltat

El cycle de música en directe i filmes de l'UJI i Born! Music complix 18 anys

MIGUEL MORA
 mmoratornes@mediterraneo.elperiodico.com
 CASTELLÓ

Es atletes que corren al ritme de Vangelis en *Carros de fuego*, la xiulada d'Elmer Bernstein per a *La gran evasión* o la música de John Williams mentre s'enlairen les bicis en *ET*. Moltes pel·lícules no serien el mateix sense la seua banda sonora. Però, i si canviarem la música?

Del 2 al 5 de febrer torna al Paranimf de l'UJI una de les propostes més originals que es poden veure i escoltar a Castelló any rere any, i que en aquest cas arriba a la seua majoria d'edat, l'edició 18.

Organitzat per l'UJI i Born! Music, Cinemascore consisteix en la projecció d'una pel·lícula acompanyada de música en directe, però no la de la seua banda sonora original, sinó la que proposen les bandes i artistes del moment. L' excepció ha sigut amb la visita dels compositors originals, com en 2019 amb Olivier Arson i *El reino*.

L'organitzador del certamen, José Luis Cuevas, recorda que «el festival va començar al Teatre de

Benicàssim amb cinema mut, però això ens limitava, així que vam començar a introduir cinema sonor amb *Kamikaze 1999*, la primera pel·lícula de Luc Besson, que és sonora però no té ni diàlegs ni música, la qual cosa facilitava el fet de treballar amb ella».

L'any 2015 marca un abans i un després. «Ens vam traslladar al Paranimf i vam decidir donar-li una volta a la idea, convertir-la en una experiència immersiva amb tota la contundència del directe».

Un altre pas el van donar l'any passat: «Amb *El milagro de P. Tinto* vam utilitzar un software que extrau la música però no els diàlegs, això et permet tindre un llenç en blanc. Enguany ho hem repetit amb *Gattaca* i en part de *Nomadland*».

Del 2 al 5 de febrer, el Paranimf oferirà una proposta audiovisual que atrau tant a cinèfils com a melòmans

Entre els últims canvis està el fet que «amb la pandèmia hem deixat el perfil internacional perquè, al ser un projecte d'encàrrec, no pots substituir un artista si et falla a última hora».

Respecte al criteri que segueixen a l'hora d'escollir les pel·lícules i els músics, Cuevas assenyala que «no tenim un patró, de vegades mana la inspiració, altres és l'artista el que ens demana un filme, tot i que acostumem a triar-los amb els artistes que es poden adaptar al seu llenguatge».

També apunta que «sempre apostem per algú de casa» i enguany obrirà l'edició Santi Campos, «al que considerem de Castelló». En aquest cas va ser el propi artista «qui va proposar *Gattaca* perquè és molt fan de la pel·li». També Kokoshca va triar *No es país para viejos*, filme sense música, com el documental *My Mexican Pretzel* de Nuria Giménez, qui podria acudir al certamen. «Vam parlar amb ella i està encantada amb el projecte».

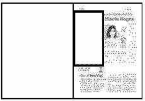
El certamen no ha deixat de guanyar públic des de l'inici. Cuevas comenta que «ens hem adonat de que és un públic molt divers, ja que tenim cinèfils que acudeixen per la pel·lícula i no coneixen la banda, i gent que vé pels músics. La suma dels dos ho converteix en un públic molt diferent».

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Santi Campos, Club del Río, Kokoshca i Zabala, els quatre artistes que participen en aquesta nova edició de Cinemascore.

Cinemascore 2023 alçarà el teló dijous 2 a les 20.00 hores amb Santi Campos, corredor de fons musical que sempre presenta propostes complexes i dinàmiques. El segon s'assembla al personatge d'Ethan Hawke en *Gattaca*, la distopia futurista d'Andrew Niccol, on busca agafar un coet espacial per a trobar el seu lloc en un altre món.

Divendres 3 el grup de rock i pop Kokoshca té el difícil repte de musicalitzar la fugida de Llewellyn Moss (Josh Brolin) perseguit per l'implacable assassí Anton Chigurh (Javier Bardem) en el western *No es país para viejos*, dels germans Coen. Però la creativitat i imaginació dels pamplonesos garantix que no deixaran ningú indiferent.

MEDITERRÁNEO

Els sis amics que formen Club del Río posaran música el dissabte 4 al viatge per una Amèrica de carreteres perdudes i llocs deserts del personatge que encarna Frances McDormand en *Nomadland* de Chloé Zhao. Un camí que els madrilenys narraran amb el seu folk lluminós i optimista, ple de matisos i d'influències diverses.

El *The end* del cicle arribarà el dia 5 amb el documental *My Mexican Bretzel*, on Nuria Giménez part d'un video i diaris per a barrejar ficció i realitat en la història de Vivian Barrett. L'alquímia electrònica de Zabala, la versió actual de Jon Aguirrezabalaga després de *We Are Standard*, sembla perfecta per a posarli un fons sonor. ≡